

Василий Антонович се завъртя може би за десети път в широкото си легло. Тази нощ не можеше да заспи. Беше приложил всички познати техники, научени в школата на КГБ, но не се получаваше. Мислите не спираха да го връхлитат като водопад. Колебаеше се дали да покаже папките, които държеше от дълго време скрити. След разпада на Съветския съюз успя да присвои няколко папки от строго секретния архив на КГБ. Но две от тях съдържаха информация за могъщ артефакт. Този, който го притежаваше, можеше да поеме контрол над света. Това беше гвоздей от разпятието на Христос. Петият гвоздей. За него информацията бе оскъдна. Тя беше старателно укривана през изминалото хилядолетие. Разпятията бяха рисувани с четири, но имаше иконографи, които загатваха тайната за съществуването на Петия гвоздей съвсем скромно. В папките имаше описание на книга, разказваща за тайната. Тя принадлежеше на народ, водещ началото си от времето на Мойсей. Народ, разпръснат се по света. Така тази информация се беше появила в досиетата на КГБ. „Да, явно тази нощ ще будувам“ – помисли си той и издаде на глас команда на софтуера на умната си къща:

– Света, светни!

Беше нарекъл управляващия къщата компютър на името на първата си и единствена любов – Светлана. В стаята се включи меко светлосиньо диодно осветление. Василий стана, наметна халат и тръгна към хладилника. Извади шише водка „Петър Велики“, наля водна чаша и както си знаеше, я изпи на един дъх. Замисли се за Светлана. Какво ли се случваше с тази жена? Може би имаше внуци, живееше в някое апартаментче в огромните бетонни квартали, строени по времето на

Съветския съюз. Навярно прибираше пияния си мъж вечер или пък не... Мислеше, докато наливаше втора чаша.

– Света, моля те, обади се на Робърт и го покани на чаша питие!

От много време не го бе наричал по име. Но тази нощ предстоеше да разкаже на американеца за мислите, които не му позволяваха да спи. Щеше да бъде разговор, който за него бе от огромно значение. От този час щеше да започне реализацията на план „Енох“. Докато чакаше Робърт, мислите му литнаха и се спряха на Светлана. Бяха в един клас в училище. Харесваше я още от първи клас. Когато я видя за първи път, момичето, което стоеше на първия чин, с дълги руси коси, прибрани и вързани с две големи бели панделки, почувства, че нещо го привлича неудържимо към нея. По късно щеше да разбере, че това нещо се нарича любов. В гимназията се влюбиха един в друг. Тя го изчака да се върне от казармата след отслужени три години в Далечния изток, на китайската граница. Заедно ги приеха в Държавния московски университет със специалност „Психология“. Между другото, във времената на Студената война в такива специалности приемаха доста трудно. Обещаха си да създадат семейство, след като завършат и ги разпределят някъде в огромната държава. Тук приключи младежката им идилия и романтика. Василий ѝ изневери. В един прекрасен майски ден бе извикан в кабинета на декана, а там го чакаха двама мъже. Те му разкриха друга житейска перспектива, обещаха му „земята и небето“, обещаха му безоблачна кариера в Съветската империя. Той се поколеба за миг, но когато чу думичката власт, в главата му не остана нищо друго. Властта бе онова червейче, което се превърна в голям дракон и изяде всички останали съществуващи проекти

на младия човек. Бързо заряза Света, като я остави разплакана. После разбра, че е правила опит да се натрови с хапчета, но тя вече не го интересуваше. Изцяло се отдаде на властта, която при него се бе материализирала като строго секретния отдел на КГБ „Иля Муромец“. Започна като асистент още преди да завърши образованието си, а последвалите събития го срещнаха с хора, които му осигуриха благосъстояние, което не можеше и да сънува като обикновен психолог в СССР.

От това отнесено състояние го извади мекият женски глас на компютъра, съобщавайки, че американецът е пред входа на сибирската къща. Василий го посрещна и го покани в огромна гостна. Настани го на люлеещ се стол, който е бил любим на Александър Суворов, велик и непобедим пълководец на руската армия.

– И така, Робърт, уиски или водка?

– Водка, разбира се – засмя се американецът. – Може ли в Русия да пия уиски!

– Аз не съм Русия – гневно му отговори Василий.

– Спокойно де, пошегувах се. – Пое пълната чаша и я изпи на един дъх.

Имаше тренинг от дългата работа в шпионажа и можеше да пие като руснак.

– Казвай защо е това спешно повикване. Сега е време за спане, а ние се уморяваме с други действия и ще погрознеем! – пошегува се отново Робърт.

– Работата е много сериозна и тъй като само ти можеш да помогнеш... – Василий направи дълга пауза. – Да си кажа честно, само на теб имам доверие, тъй като най-много се гонехме и преследвахме. Затова се познаваме прекалено добре. Знаем какъв си дълбоко в себе си.

– Брей, не очаквах такава оценка от теб. Благодаря ти за което. А сега казвай!

Василий го погледна. После мигновено взе решение и отиде в спалнята си. С усилие премести леглото, дръпна тежкия ръчно тъкан килим от Иран, подарък от шефа на „Пасдаран“ – иранската революционна гвардия. С лекота отмести две дъски от пода и бръкна в тайника. Въпреки системите за сигурност и най-високите технологии, с които беше обезопасен домът му, Василий си действаше с методи от старата школа. Извади две папки и ги сложи до чашата с водка на госта си.

– Нали знаеш руски, чети!

Американецът се зачете и в първия момент очите му се разшириха, после се присвиха и пак се разшириха. След около двацет минути той проговори:

– Истина ли е това, или някоя от фиксидеите на КГБ за превъзходство на Русия над света. Но и щом нацистите са търсили този пети гвоздей от разпятието... Виж ги ти! Значи събират мощта на невидимия свят в един юмрук и така ще осигурят победата на така бленувания „Хилядолетен Райх“ на земята. Вярно, с копието, с което е прободен Христос, и петия гвоздей от разпятието му, нищо чудно и да са могли да успеят... Хммм. Ти, Василий, разкажи нещо повече за гвоздея от разпятието.

– Самата истина е. Аз ръководех в последните години всичко това. Но за гвоздея не знам много. За нас беше важно, че притежанието му ще ни направи могъщи. Но СССР се разпадна и сега ние имаме възможността да сме на върха на света, каквито са и целите на план „Енох“.

Американецът внимателно сложи двете папки една до друга. После отново хвърли поглед на съдържанието им. На първата папка беше изписано на кирилица: „Парапсихологически институт „Иля Муромец“ и ГО

№ 277. Другата, още по стара, беше със същото име, но номерът бе друг: ГО № 100. Първата папка започваше своето съдържание със случай „Радан“, а по-старата – със случай „Ханс“.

– С какво мога да съм ти полезен? – Изражението на лицето на американеца беше много сериозно. И държанието му се промени. Той влезе в делови режим, а цялото му тяло изразяваше спокойствие и увереност.

„Както в онези години“ – помисли си Василий и продължи на глас:

– Моите възможности се простират до Източна Германия. След падането на стената мрежата остана да работи. Даже един от най-добрите ни служители сега е президент на Русия. За Източна Европа съм аз, но по-нататък се надявам ти да свършиш работата.

– Казвай! – изгледа го с очакване американецът.

– Този!

Василий вдигна дясната си ръка и забучи показалец в папката, на която пишеше „Радан“.

– Този е някъде там. Последно е локализиран от мионгите в Дания, за които ти прочете в папката. Там е на работа, занимава се със строителство и живее в емигрантски общности. Информацията за него гласи, че общува с турци и араби, особено му е лесно да живее сред тях, след като е работил в Ирак. Така че очаквам твоите хора да те послушат и да положат известни усилия по локализирането му. Ако можеш, прати някого да се навърта около него. Но много те моля, Робърт, никой освен нас не трябва да знае за всичко това. И последно, моля те за съвет. Утре на съвещанието имам намерение да покажа папките, ти какво ще кажеш?

– Само тази. – Американецът посочи папката на „Радан“. – За другата никой нищо да не знае, аз мисля така.

Робърт стана от стола и понечи да си тръгне.

– Късно е, а и ще работя по молбата ти. Още сега имам някого наум. Не точно някого от нашите, но съм работил с него и ми дължи живота си, така да се каже. Проверен е, а и е авантюристично и приключенски настроен. Ще свърши работа, точно тези му нагласи използвахме, за да ни помага.

Като се прибра във фермата си, Робърт веднага се зае с обещаното, мислейки си следното: „Много шибана работа ще излезе от тези папки! Виж ти, руснаците с какво са се занимавали?“. Но историята с германеца от папката „Ханс“ не му излизаше от ума. Пък и голямата съблазън да е част от организацията, притежаваща гвоздеа от разпятието на Христос, вливаше могъщи сили в организма му. Имаше чувството, че „Баалбек“ може да премести Хималаите. А да свали няколко правителства беше детска играчка. Те, ЦРУ, и сега го правеха. Правилно се събраха и се нарекоха на първия град, построен от великаните, та те самите бяха великани.

Захвана се за работа. Знаеше на кого да звънне. Точно за него имаше информация, която да го накара да литне от амбиция да я разкрие. По своите си канали, лично от секретаря на президента на САЩ, беше разбрал, че мюсюлманските бойци, превзели територии в Близкия изток и нарекли себе си „Халифат“, имат стройна организация, която набира огромни финансови средства чрез дарения от вярващите в исляма хора, живеещи в Европа, през благотворителна организация. Точно тази информация щеше да сподели с точния човек и той щеше да се отдаде на работата с цялото си същество. Но за гвоздеа нито дума. Достатъчно беше да се върти около тази организация и събитията сами

щяха да го срещнат с Радан. Е, хората му щяха да ги насочват, естествено. От опит знаеше, че на света няма нищо случайно.

Порови в огромния си гардероб. Измъкна износена пътна чанта, на дъното ѝ намери стар телефон. Измъкна и зарядното устройство. „Дано проработи“ – мислеше си, съедини двете части и включи към електрическата мрежа. Погледна. Телефонът се зареждаше. Помисли си пак: „Ех, тези стари машини са прости, но надеждни“. Натисна копчето на указателя и не след дълго видя търсеното име – Майкъл Ленард. Набра номера. След няколко позвънявания чу гласова поща. Остави съобщение:

– Майк! Как си, Майк? Позна ли гласа ми? Обади ме се, защото една награда „Пулицър“ стои и няма кой да я вземе. Ако знаеш какво съм ти приготвил...

Само след няколко минути телефонът звънна.

– Полковник, не мога да те забравя! Колко работа ви свърших в името на демокрацията. Така че...

Робърт използва получената се пауза и влезе в разговора:

– Майкъл Ленард, великият разследващ журналист. Известен на целия свят – от Лондон през Владивосток, та чак до Марс. Къде си, приятелю? В Щатите или в Дамаск. О, да, забравих, ти в момента си при твоите приятели в Халифата и пушиш наргиле с халифа.

– Ако продължаваш с глупостите си, полковник, затварям и повече не ще ти отговарям.

– Да не забравяме, Майк, кой ти спаси задника при оня случай, където се бе забъркал с терористи и МОСАД бяха решили да направят така, че да забравиш кой си. Добре, сега сериозно.

Робърт му разказа за информацията относно финансирането на Халифата през Европа.

– И не забравяй, Майк, средствата си ги осигуряваш сам. Изцяло работиш по твои канали. Ясен съм, нали!

– Да, изкуши ме, полковник. След няколко дни тръгвам за Дания. Мисля, че ще мога да ангажирам някоя медия за партньор, логистика и средства.

Робърт затвори телефона. Чрез своя компютър се свърза с Василий:

– Василий Антонович, както казват при вас, работата от моя страна е свършена, но утре след съвещанието ще те помоля да ми разкажеш за този Ханс.

– Дадено, Робърт!

Василий застана пред прозореца и се загледа в изгрева. Дано планът, който щеше да предложи на организацията – за намирането на мионга Радан и чрез него да получат контрол над Петия гвоздей – да бъде приет. А и Робърт да успее. Така той щеше да стане лидер на групата и на план „Енох“. Руснакът изведнъж усети онова чувство, когато червейчето на властта се превръща в дракон, който го превзема, а той тръгва по стълба от трупове, за да удовлетвори дракона. Небето над острова ставаше все по-златисто. Лъчите на слънцето затопляха земята и птичките от околните дървета, усетили животворна топлина, запяха радостно като поздрав към настъпващия ден – толкова важен за „Баалбек“.